

Bemærkninger til lovforslaget

Der findes i folketingsvalgloven mange urimelige hindringer, som gør det svært for nye partier at opstille til folketingsvalg. Efter Enhedslistens opfattelse bør adgangen til at opstille være rimelig nem, således at der – hvis vælgerne ønsker det – kan sikres fornyelse i Folketinget. I ganske særlig grad urimelig er den bureaukratiske regel i folketingsvalglovens § 12, stk. 4.

Reglen indebærer, at folkeregistret efter at have attesteret en vælgererklæring sender den til vælgeren, som derefter selv skal sende erklæringen til partiet.

Denne regel var formentlig afgørende for, at der ved valget den 21. september 1994 ud over de daværende folketingspartier kun opstillede yderligere ét parti, nemlig Enhedslisten – De Rød-Grønne.

Reglen i § 12, stk. 4, gør det næsten umuligt at sikre en fornyelse af repræsentationen i Folketinget. Der skal indsamles et meget stort antal ekstra underskrifter, og det hele er meget dyrt. Enhedslisten

brugte i 1990-91 omkring 200.000 kr. på underskriftsindsamlingen, der gjorde Enhedslisten opstillingsberettiget til valget i september 1994.

Blandt de nuværende partier uden for Folketinget har kun få en chance for at opnå opstillingsret. Dette kan f.eks. ramme Kristeligt Folkeparti, som ved valget den 21. september 1994 opnåede 1,9 pct. af stemmerne.

Enhedslisten – De Rød-Grønne finder, at folketingsvalgloven allerede uden § 12, stk. 4, er overordentlig restriktiv. Derfor bør § 12, stk. 4, ophæves.

Det skal for god ordens skyld bemærkes, at forslagsstillerne på en række andre punkter finder, at folketingsvalgloven burde ændres. F.eks. burde den udemokratiske 2 pct.-spærregrense ophæves. Men forslagsstillerne vil med dette lovforslag forsøge hurtigt at få fjernet den værste af folketingsvalglovens indskrænkninger af demokratiet. Og dette gøres nok bedst ved at undlade at inddrage andre elementer i lovforslaget.